

førelse, at man kan rejse Pengene uden at gaa direkte til Statskassen, og da der nu er skabt en bestemt Form for disse Anstalters Drift, tillægger jeg ikke det nogen Betydning, at man fortsætter paa samme Maade.

Med Hensyn til Pladsen ved Ribe skal jeg bemærke, at jeg tør nok tillade mig at gaa ud fra, at Ministeriet har sikret sig, at der er en Plads til Raadighed, saa at vi ikke risikere, naar vi nu slaa det fast i en Lov, at Anstalten skal lægges ved Ribe, at man saa skruer Prisen paa det Areal op, som man vil have Brug for til Anlæg af denne Anstalt. Det kan jo somme Tider være rigtigt, at der kan være Plads for nogen Konkurrence i saa Henseende, ogsaa med Hensyn til Tilbud om Plads, og jeg gaar derfor ud fra, at Ministeriet har overvejet og forberedt dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til Byggeudgiften oplyses det i de Anmærkninger, som ledsagede det oprindelige Lovforslag, at Udgiften ved Brejningeanstaltens Opførelse og Udstyrelse beløb sig til 2,300 Kr. pr. Anstaltsplads, og nu formener Ministeriet at maatte beregne ca. 2,500 Kr. pr. Anstaltsplads paa den ny Anstalt. Jeg er ikke ganske enig i, at man tager Brejningeanstaltens Anlægsudgifter som Udgangspunkt i saa Henseende. Netop den ærede nuværende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet og jeg arbejdede jo i sin Tid meget intimt sammen i Finansudvalget, da vi øvede Kritik over Anlægget af Brejningeanstalten, og jeg mener, vi vare meget enige i, at her var ikke gaaet frem paa en ganske forsvarlig Maade med de Midler, man havde haft til Raadighed, men at denne Anstalt var paa samme Tid bleven kostbarere at opføre, end den behøvede at være, og desuagtet i mange Henseender var slet opført. Jeg nærer derfor nogen Tvivl om, at dette Udgangspunkt er helt rigtigt, men i den Henseende kunde der vel være nogen Anledning til yderligere Overvejelser. Der maa dog formentlig foreligge nogle Planer med Hensyn til, hvorledes Bygningen skal opføres, saa at det Spørgsmaal kunde blive gjort til Genstand for Prøvelse. Nu er det jo Flertallet her i denne Sal, der plejer at raade over, hvorvidt der skal nedsættes Udvalg og foretages mere indgaaende Undersøgelser af den Slags Spørgsmaal eller ikke, og det maa derfor ogsaa være det, der bærer Ansvar for, om en saadan yderligere Undersøgelse foretages. Det skal jeg derfor heller ikke indlade mig paa, men jeg har dog ikke villet undlade at udtale min Tvivl med Hensyn til Bygnings-

udgiftens Størrelse i dette Tilfælde og mener, at dette Forhold trænger til en yderligere Oplysning for Rigsdagen, før man ret vel saaledes ud i det blaa kan gaa med til den foreslaaede Udgift.

Sagen har ogsaa nogle andre Sider, paa hvilke jeg dog ogsaa vil henlede Opmærksomheden. Det er, naar vi nu staa overfor hele den Anstaltspleje, hvormod Talen er ved alle disse Anstalter. Jeg erkender med Lovforslaget, at der er en høj Grad af Trang til en Udvidelse af Asylpladserne, og at der derfor ogsaa er Trang til at faa Lovforslaget gennemført snarest muligt. Disse Individuer, som ere en forfærdelig Byrde for Hjemmene, og som kun kunne plejes paa nogenlunde menneskelig tilfredsstillende Vis paa saadanne Anstalter, have Krav paa, at vi tage os af dem, baade af Hensyn til Hjemmene og til Individerne selv. Men naar saa Talen er om Antallet af Pladser ved Anstalterne i det hele taget, har jeg ogsaa ved at følge disse Spørgsmaal lagt Mærke til, hvad der paa forskellig Vis kommer frem, og jeg har i saa Henseende særlig lagt Mærke til nogle Forhandlinger, der førtes paa et Møde i Stockholm om Abnormsagen for ikke lang Tid tilbage — vistnok for omtrent 1½ Aar siden —, hvor dette Spørgsmaal drøftedes, og hvor der fremkom forskellige Oplysninger vedrørende denne Sag, som jeg tror have nogen Betydning i Forbindelse med en Forhandling om det Spørgsmaal, vi her have liggende for os. Jeg har saaledes lagt Mærke til et Foredrag, der blev holdt af en af de paa Abnormomraadet mest fremragende af vore Skolemænd, Forstander Rolsted paa gamle Bakkehus. Han gjorde her gældende, at der var Individuer, som kom ind paa Skolehjemmene ved disse Anstalter, der efter hans Skøn vare, som han udtrykte sig, for gode til at komme paa disse Anstalter. Han mente dermed, at deres Evner og Begavelse laa paa et højere Niveau, end at det egentlig var berettiget, at de kom paa Anstalterne, det var forsømte og forhulede Børn, der af anden Grund trængte til forsvarlig Pleje, og undertiden Børn, der have været straffede og af den Grund ere indlagte paa Anstalterne. Han mente, at naar der blev gennemført en Lovgivning om forsømte Børns Opdragelse, maatte dette Spørgsmaal afgøres ved samme Lejlighed. Det var ad den Vej, mente han, man kunde komme til at frigøre Anstalterne for disse Børn, hvis Evner ikke laa paa et saa lavt Niveau, at de med Rette kunde betragtes som abnorme, og derved kunde nogen